

De leraarskamer

Groentje

Vrijdagmiddag. Nog heel even en het is weekend. Dat merk je aan de uitgelatenheid van de kinderen, maar misschien ook wel aan de sfeer tussen de collega's. Bepaalde moppen en flauwe opmerkingen hebben dan net iets meer succes dan op andere dagen ...

Tussen de boterhammen, de soep en de belegde broodjes door vertelt een stagiaire over het platform waarmee ze werkt op de hogeschool. Daarop reageert een andere collega meteen: 'Waar is de tijd van Toledo?!'. Ook ik krijg meteen een flashback naar mijn studententijd. Elke week op zoek naar je lessenrooster, opdrachten en cursussen. Niet meteen de leukste herinnering. Ik vond dat heel verwarrend eigenlijk. Mijn jongste collega kijkt me vragend aan: 'Bestond dat dan al in jouw tijd?' Toevallig passeer ik net zijn tafel en een beetje verontwaardigd sla ik met het werkboek dat ik in mijn handen heb op zijn hoofd. Pardon?!

Ok, ik geef toe, ik ben niet meer de jongste juf van het team. Toen ik studeerde, stonden digitale borden in hun kinderschoenen, van AI en Smartschool was nog geen sprake en zowat alles werd nog op papier gedaan. Als ik denk aan mijn eerste lessen als 'juffrouw Drieke', ben ik zelfs wat beschaamd. Hoewel ik dacht dat ik toen echt wel wist wat ik deed, besef ik nu dat je de wijsheid nooit helemaal in pacht hebt. Een aantal jaren geleden wees een mama me erop dat ik in dat allereerste jaar een beetje een denkfout maakte rond ADHD. Ik krijg rode kaken als ik eraan terugdenk. Of al die keren dat ik te snel over leerstof ging en ik aan de toetsen achteraf merkte dat de leerlingen er eigenlijk niets van hadden gesnapt.

Eerlijk gezegd voel ik me nu comfortabeler. Ik moet niet meer elke dag elke les helemaal bestuderen en vanbuiten leren. Ik kan hier en daar teren op mijn ervaring, weet waar de moeilijkheden in het derde leerjaar zitten en kan er beter op inspelen. Ik ken de valkuilen en durf kinderen ook meer uitdagen. Dat geeft me tijd om bepaalde zaken wat grondiger onder handen te nemen of bij te sturen. En ook het vertrouwen van ouders groeit duidelijk als je al iets langer op een school werkt. Zeker als je zelf ook kinderen hebt.

Onderwijs is kinderen iets bijleren. Maar het is ook elke dag zelf bijleren. Er verandert zoveel in de maatschappij, wij moeten mee. Andere leerplannen en twee jaar later nieuwe minimumdoelstellingen. Een nieuwe handleiding die je uiteindelijk onder de knie hebt en toch weer wordt aangepast. Het stopt nooit. Dus ook al ben ik nu officieel geen groentje meer, af en toe voel ik me wel echt nog een beginneling. Die juf die zoekende is en probeert om niet te verzuipen.

Afgelopen week was er pedagogische studiedag. Ik volgde een workshop rond AI. De lesgever toonde heel wat voorbeelden en tools. Een aantal heb ik al gebruikt in de klas. De man gaf me het compliment dat ik echt wel mee was met de tijd. En ik? Ik kon het niet laten om dat even onder de neus te gaan wrijven van mijn jongste collega!

TEKST
Juf Drieke

BEELD
Ad zib